

פרשת לך-לך תשפ"ז

אברהם אבינו ומצוות בני נח

בראשית פרק ב

(טו) וַיִּקַּח יִקְוֹק אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם וַיְנַחֲהוּ בְּגֶן עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ: (טז) וַיֵּצֵא יִקְוֹק אֱלֹהִים עַל הָאָדָם לְאֹמֶר מִכָּל עֵץ הַגֵּן אָכַל תֹּאכֵל: (יז) וַיִּמְעַץ הַדְּעֵת טוֹב וָרָע לֹא תֹאכַל מִפִּיּוֹם אֲכָלָהּ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת: רש"י

(טו) ויקח - לקחו בדברים נאים ופתחו ליכנס:

בראשית רבה פרשה טז סימן ו

ויצו ה' אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל (ב, טז), ר' לוי אמר צוהו על שש מצות, ויצו על עבודת כוכבים היך מה דאת אמר (הושע ה) כי הואיל הלך אחרי צו, ה' על ברכת השם, כד"א (ויקרא כד) ונוקב שם ה', אלהים, אלו הדיינין שנאמר (שמות כב) אלהים לא תקלל, על האדם זו שפיכות דמים שנאמר (בראשית ט) שופך דם האדם, לאמר זה גילוי עריות, שנאמר (ירמיה ג) לאמר הן ישלח איש את אשתו וגו', מכל עץ הגן אכול צוהו על הגזל, רבנן פתרון ליה כל ענינא, ויצו ה' אלהים רחמן אני ודיין אני להפרע, אלהים, אמר לו אלהים אני נהוג בי כאלוה שלא תקללני, כמה דכתיב אלהים לא תקלל, גילוי עריות מנין ודבק באשתו ולא באשת חבירו ולא בזכר ולא בבהמה, אכול תאכל, אמר רבי יעקב דכפר חנין מתי יתכשר לאכילה משתשחט, רמז לו על אבר מן החי, מות תמות, מיתה לאדם מיתה לחוה, מיתה לו מיתה לתולדותיו.

רמב"ם הלכות מלכים פרק ט הלכה א

על ששה דברים נצטווה אדם הראשון: על ע"ז, ועל ברכת השם, ועל שפיכות דמים, ועל גילוי עריות, ועל הגזל, ועל הדינים, אף על פי שכולן הן קבלה בידינו ממש רבינו, והדעת נוטה להן, מכלל דברי תורה יראה שעל אלו נצטוו, הוסיף לנח אבר מן החי שנאמר אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו, נמצאו שבע מצות, וכן היה הדבר בכל העולם עד אברהם, בא אברהם ונצטוו יתר על אלו במילה, והוא התפלל שחרית, ויצחק הפריש מעשר והוסיף תפלה אחרת לפנות היום, ויעקב הוסיף גיד הנשה והתפלל ערבית, ובמצרים נצטוו עמרם במצות יתירות, עד שבא משה רבינו ונשלמה תורה על ידו. השגת הראב"ד / וכן היה הדבר בכל העולם וכו' והוסיף תפלה לפנות היום. א"א כן היה ראוי לומר והוא התפלל שחרית והפריש מעשר (ויצחק הוסיף תפלה אחרת) עכ"ל.